

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Tribunale di Genova — fortolkning af Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (EFT L 175, s. 43) — etablering af et tidsbegrænset ansættelsesforhold i tilfælde af tilside-sættelse af reglerne vedrørende flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter — mulighed for fravigelse af reglerne ved ansættelser inden for den offentlige sektor

Konklusion

Rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der blev indgået den 18. marts 1999, og som er opført som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, skal fortolkes således, at den i princippet ikke er til hinder for nationale bestemmelser, der i tilfælde af misbrug som følge af, at en arbejdsgiver i den offentlige sektor anvender flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter eller ansættelsesforhold, udelukker, at disse kontrakter ændres til tidsbegrænsede kontrakter eller arbejdsforhold, selv om der er fastsat bestemmelser om en sådan ændring for så vidt angår kontrakter og ansættelsesforhold indgået med en arbejdsgiver i den private sektor, når disse bestemmelser indeholder andre effektive foranstaltninger, hvorved det hindres, og eventuelt sanktioneres, at en arbejdsgiver i den offentlige sektor misbruger flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter.

(¹) EUT C 156 af 12.6.2004.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 7. september 2006 — Fazenda Pública mod Organon Portuguesa — Produtos Químicos e Farmacêuticos Lda (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Supremo Tribunal Administrativo — Portugal)

(Sag C-193/04) (¹)

(Kapitaltilførselsafgifter — direktiv 69/335/EØF — overdragelse af et anpartsselskabs selskabsandele)

(2006/C 261/03)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Supremo Tribunal Administrativo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Fazenda Pública

Sagsøgt: Organon Portuguesa — Produtos Químicos e Farmacêuticos Lda

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Supremo Tribunal Administrativo — fortolkning af artikel 4, stk. 3, artikel 10, litra a), og artikel 12, stk. 1, litra e), i Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter (EFT 1969 II, s. 405), som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985 (EFT L 156, s. 23) — spørgsmålet, om honorarer til en notar for oprettelse af et dokument ved overdragelse af selskabsandele er forenelig med disse direktiver

Konklusion

Rådets direktiv 69/335/EØF af 17. juli 1969 om kapitaltilførselsafgifter, som ændret ved Rådets direktiv 85/303/EØF af 10. juni 1985, er ikke til hinder for en national lovgivning, hvorefter der ved oprettelsen af et notarialdokument, der attesterer en overdragelse af selskabsandele, der ikke er forbundet med en udvidelse af selskabskapitalen, opkræves gebyrer efter en fast takst og/eller, som fastsættes i forhold til værdien af de andele, der overdrages.

(¹) EUT C 156 af 12.6.2004.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 7. september 2006 — N mod Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantoor Almelo (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Gerechtshof te Arnhem — Nederlandene)

(Sag C-470/04) (¹)

(Fri bevægelighed for personer — artikel 18 EF — etableringsfrihed — artikel 43 EF — direkte beskatning — beskatning af fiktive avancer på væsentlige andele af kapitalen i et selskab i forbindelse med flytning af det skattemæssige hjemsted til en anden medlemsstat)

(2006/C 261/04)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Gerechtshof te Arnhem

Parter i hovedsagen

Sagsøger: N

Sagsøgt: Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantoor Almelo

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Gerechtshof te Arnhem — fortolkning af artikel 18 EF og 43 EF — fri bevægelighed for personer — etableringsfrihed — skattebyrde, der skyldes flytning af sædvanlig bopæl til en anden medlemsstat — udøvelse af en økonomisk virksomhed i den anden medlemsstat — indkomstskat beregnet af en fiktiv fortjeneste på salg af en betydelig kapitalandel bestående af aktier i et selskab — sikkerhedsstillelse for betalingen

Konklusion

- 1) En fællesskabsborger som sagsøgeren i hovedsagen, der efter at have flyttet sin sædvanlige bopæl fra Nederlandene har bopæl i en medlemsstat, og som er indehaver af samtlige aktier i selskaber, der er hjemmehørende i en anden medlemsstat, kan påberåbe sig artikel 43 EF.
- 2) Artikel 43 EF skal fortolkes således, at den er til hinder for, at en medlemsstat indfører en beskatningsordning vedrørende avancer som den i hovedsagen omhandlede i tilfælde, hvor en skattepligtig flytter sin bopæl væk fra denne medlemsstat, og denne ordning foreskriver, at der skal stilles sikkerhed som forudsætning for bevilning af henstand med betaling af skatten, og ikke fuldt ud tager hensyn til de kurstab, der kan være indtrådt efter, at vedkommende har flyttet sin bopæl, og som værtsmedlemsstaten ikke har taget i betragtning.
- 3) En hindring, der følger af en sikkerhedsstillelse, som kræves i strid med fællesskabsretten, kan ikke ophæves med tilbagevirkende kraft alene ved frigivelse af denne sikkerhed. Den nærmere form for den retsakt, i medfør af hvilken sikkerheden blev frigivet, har ingen betydning for denne vurdering. I tilfælde, hvor en medlemsstat har fastsat, at der skal betales moranter i forbindelse med tilbagebetalingen af et garantibeløb, som er afkrævet i strid med national ret, skal disse renter ligeledes betales, hvis det er sket i strid med fællesskabsretten. Det tilkommer endvidere den forelæggende ret i overensstemmelse med de anvisninger, som Domstolen har givet, samt under overholdelse af principperne om ækvivalens og effektivitet, at tage stilling til, om den omhandlede medlemsstat ifalder ansvar for det tab, der er lidt på grund af kravet om sikkerhedsstillelse.

(¹) EUT C 31 af 5.2.2005.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 7. september 2006 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-484/04) (¹)

(Traktatbrud — socialpolitik — beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed — direktiv 93/104/EF — tilrettelæggelse af arbejdstiden — artikel 17, stk. 1 — undtagelse — artikel 3 og 5 — ret til daglige og ugentlige minimumshvileperioder)

(2006/C 261/05)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved G. Rozet og N. Yerrell, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (ved M. Bethell og E. O'Neill, som befuldmægtigede, og barrister K. Smith)

Sagens genstand

Traktatbrud — tilsidesættelse af artikel 17, stk. 1, i Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EFT L 307, s. 18) — undtagelsens rækkevidde — gennemførelse af bestemmelser vedrørende hvileperioder

Konklusion

- 1) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 17, stk. 1, i Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/34/EF af 22. juni 2000, idet det har anvendt undtagelsen i direktivets artikel 17, stk. 1, 3 og 5, på arbejdstagere med en arbejdstid, som delvis ikke måles eller fastsættes på forhånd, eller som arbejdstagerne selv kan fastsætte, og ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af arbejdstagernes ret til daglige og ugentlige hvileperioder.
- 2) Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 31 af 5.2.2005.